

DŽEJMS PATERSON

KROS

Preveo
Nikola Jordanov

Laguna

Naslov originala

James Patterson
CROSS

Copyright © 2006 by James Patterson

Translation copyright © 2009 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Posvećeno dnevnoj školi u Palm Biču;
Širli i direktoru Džeku Tompsonu*

PROLOG

**Kako se
zovete, gospodine?**

TOMPSON: Ja sam doktor Tompson, iz Medicinskog centra Berkšir. Koliko ste pucnjeva čuli?

KROS: Nekoliko pucnjeva.

TOMPSON: Kako se zovete, gospodine?

KROS: Aleks Kros.

TOMPSON: Da li otežano dišete? Da li vas boli?

KROS: Boli me u predelu trbuha. Osećam bućkanje tečnosti. Kratak dah.

TOMPSON: Znate li da ste ranjeni?

KROS: Da, dva puta. Je li on mrtav? Kasapin? Majkl Salivan?

TOMPSON: Ne znam. Ima nekoliko mrtvih. Dobro, momci, dajte mi masku s kiseonikom. Dvolinijski infuzioni set sa širokom bazom, pod hitno. Dva litra fiziološkog rastvora, odmah! Sada vas prebacujemo u bolnicu, doktore Krose. Držite se. Da li me još čujete? Jeste li svesni?

KROS: Moja deca... kažite im da ih volim.

PRVI DEO

**Niko te nikada neće voleti
kao ja – 1993.**

GLAVA 1

TRUDNA SAM, ALEKSE.“

Tako se jasno sećam svake pojedinosti te noći. I danas, posle toliko vremena, posle toliko proteklih godina, svega što se dešavalo, jezivih zločina, rešenih i ponekad nerešenih ubistava.

Stajao sam u zamračenoj spavaćoj sobi. Rukama sam ovlaš gladio struk svoje žene Marije, a podbradak naslanjao na njeno rame. U to vreme sam imao trideset jednu godinu i nikada u životu nisam bio srećniji.

Bila je jesen 1993, sada mi se čini pre milion godina.

Već je bilo prošlo dva izjutra, a našu bebu Dženi mnogo je bolelo grlo. Sirota devojčica nije spavala veći deo noći, veći deo poslednjih noći, veći deo svog najranijeg doba. Marija je blago ljuljala Dženi u naručju i pevušila joj: *Tako si lepa*. A ja sam grlio Mariju i ljuljuškao je.

Mada sam ustao prvi i isprobao sve smicalice, nisam uspeo da uspavam Dženi. Posle jednog sata došla je Marija i uzela bebu. Oboje smo morali da odemo na posao rano. Ja sam radio na jednom slučaju ubistva.

„Trudna si?“, upitao sam ne dižući glavu s Marijinog ramena.

„Loš trenutak, je li, Alekse? Zamišljaš još mnogo gušobolja u budućnosti? Još injekcija? Još prljavih pelena? I noći kao što je ova?“

„Taj deo mi se baš ne sviđa. Svejedno da li je kasno ili rano. Ali volim naš život, Marija. I volim što ćemo imati još jednu bebu.“

Ne odvajajući se od Marije uključio sam muzičku igračku okačenu iznad Dženeline kolevke. Igrali smo u mestu uz melodiju *Neko me čuva*.

Onda mi je uputila jedan od onih delom stidljivih, delom luckastih osmeha u koje sam se zaljubio možda još prve noći kada sam je video. Sreli smo se u urgentnom centru bolnice *Sveti Antonije*, prilikom jedne hitne intervencije. Marija je prihvatila jednog člana ulične bande, žrtvu ranjavanja sačmarom, svog klijenta. Nesebično se bavila socijalnim radom i štitila ugrožene – tim pre što sam ja strašan gradski detektiv iz odeljenja za ubistva, a ona baš nije verovala policiji. Istini za volju, ne verujem im ni ja.

Malo čvršće sam stisnuo Mariju. „Srećan sam. Znaš i sama. Radujem se tvojoj trudnoći. Da proslavimo. Doneću šampanjac.“

„Voliš što si veliki tata, a?“

„Da. Ne znam tačno zašto. Jednostavno je tako.“

„Voliš vrisku beba usred noći?“

„I to će proći. Je li tako, Dženel? *Tebi govorim, gospođice*.“

Marija okrete glavu od uplakane bebe i slatko me poljubi u usta. Usne su joj bile meke, uvek izazovne, uvek seksi. Voleo sam njene poljupce – svuda, u svako doba.

Najzad mi se izmigoljila iz naručja. „Vrati se u krevet, Alekse. Nema smisla da oboje budemo budni. Odspravaj i za mene.“

Tek tada sam primetio nešto u spavaćoj sobi i nisam mogao da se uzdržim od smeha.

„Šta je tako smešno?“, osmehnu se Marija.

Pokazao sam joj i onda je videla. *Tri jabuke* – svaka s dečjim ugrizom. Jabuke su podupirale noge tri plišane igračke, razno-

bojnih dinosaurusu barni. Tako nam je Dejmon, koji je tek prohodao, otkrio svet svoje mašte. Naš sinčić je proveo neko vreme u sobi svoje seke Dženi.

Kada sam već bio kod vrata, Marija mi se opet luckasto osmehnula. I namignula mi. Onda je prošaputala – i nikada neću zaboraviti šta je rekla – „Volim te, Alekse. Niko te nikada neće voleti kao ja.“